

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.138/2013/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. szeptember 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. február 5. napján kihirdetett 7.B.96/2011/43. számú ítéletét II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja.**

III.r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 6000 (hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. február 05. napján kihirdetett 7.B.96/2011/43. számú ítéletével II. r. vádlottat a Btk. 225. §-ába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette és a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett testi sértés vétsége miatt halmazati büntetésül 8 hónapi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte és előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. III.r. vádlottat a Btk. 225. §-ába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző felbujtóként elkövetett testi sértés vétsége miatt mondta ki bűnösnek, a vele szemben korábban alkalmazott próbára bocsátást megszüntette és tartás elmulasztásának vétsége miatt is halmazati büntetésül 100 napi tétel, napi tételenként 2.500,- forint pénzbüntetésre ítélte. A kiszabott 250.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. A vádlottakat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Az elsőfokú bíróság eljárta még I.r. vádlottal szemben is, aki tekintetében az ítélet jogorvoslatok hiányában 2013. február 06-án jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész három napi gondolkodási időt követően valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette az ítéletet. II.r. vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, majd a vádlott védője törvényes határidőben fellebbezést jelentett be II.r. vádlott felmentése, illetve a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. III.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Heka II.r. vádlott védője előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében megállapított ítélete megalapozatlan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le azzal kapcsolatban, hogy is részt vett a cselekményben, illetve hogy e tanúként meghallgatott személy nem szavahihető. Kifejtette, hogy az ítéletben ennek megállapítása iratellenes. Kifogásolta, hogy védence kollégái hivatalos személyként igazmondási kötelezettségük tudatában tették meg tanúvallomásaikat, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a nyilatkozatukat figyelmen kívül hagyta. Kifogásolta, hogy védence terhére rótt és bizonyítékokkal alá nem támasztott térd és mellkas bántalmazás megtörténtét az elsőfokú bíróság megállapította, és azt védence terhére rótt. Hivatkozott az orvos-szakértők által készített véleményre, amely alapján megállapítható, hogy a sértett látható sérülése a jobb fül mögötti csecs nyúlvány duzzanata egyértelműen nem a II.r. vádlottól származik. Védence terhére rótt sérülés okozása viszont azért nem állapítható meg, mert adat merült fel arra, hogy a sértett állítólagos bántalmazása másnapján focizott, és semmilyen jelét nem adta a sérülésének. Kifejtette, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények nem nyertek bizonyítást, a II.r. vádlott bűnösségének megállapítása a büntetőeljárás alapelveivel és szabályokkal teljesen ellentétes és összeegyeztethetetlen. Amennyiben a másodfokú bíróság mégis védence felelősségét állapítaná meg, hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Mindezekre figyelemmel elsősorban védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan pedig kiszabott büntetés enyhítését, pénzbüntetés alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.276/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet pontosítását indítványozta azzal, hogy II.r. vádlottat a bíróság r. törzsőrmesterként nevesítse és mellőze III.r. vádlott tekintetében a részletfizetésre vonatkozó rendelkezést. Egyéb vonatkozásban az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében megállapított ítéleti tényállás alapján helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette hivatali és testi épség elleni cselekményeiket is, amelyet III.r. vádlott felbujtóként követett el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés inkább enyhének, mint eltúlzottnak tekinthető, ezért nem értett egyet a büntetések enyhítését célzó fellebbezéssel sem.

A másodfokú nyilvános ülésen II.r. vádlott védője a fellebbezésében írtakat fenntartva kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel hibás logikai következtetéseken alapszik. Továbbra is aggályosnak tartotta a testi sértés megállapítását és hivatkozott az egyik szakértő tárgyaláson tett azon nyilatkozatára, hogy a sértett sérülései orvos-szakértői szempontból nem értékelhetők, bár megjegyezte, hogy e nyilatkozatot a szakértő végül is visszavonta, és véleményét eredeti formában tartotta fenn. Álláspontja szerint a hallhatósági vizsgálat megállapításai is kétségesek, lényegében az elsőfokú bíróság logikai következtetés útján állapította meg, hogy ki követte el a bántalmazást. E körben arra hivatkozott, hogy a sértett következetesen állította, hogy nem vett részt bántalmazásában,

és csak védencét, II.r. vádlottat ismerte fel, amit viszont életszerűtlennek tartott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jogkövetkezményeket alkalmazott védencével szemben. Elsődlegesen továbbra is védence felmentését, másodlagosan büntetésének enyhítését indítványozta.

III.r. vádlott védője csatlakozott védőtársa által kifejtettekhez. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel az feltételezéseken alapszik. Szintén kifogásolta a hallhatósági vizsgálat körülményeit, álláspontja szerint az nem jelent bizonyítékot az eljárás során. A hallhatósági vizsgálattal összefüggésben kifejtette, hogy azt csak szakértő közreműködésével lehetett volna lefolytatni, ennek hiányában azonban annak eredménye csak az eljáró bíróság szubjektív észlelésén alapszik. Hivatkozott arra, hogy a sértett nem szavahihető, amit alátámaszt több barátjának nyilatkozata is. Védence felmentésére, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) és Be. 349. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Felülbírálata nem terjedt ki az ítélet I.r. vádlottra vonatkozó részére, mivel az ő tekintetében az első fokon jogerőre emelkedett. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat lényegében betartotta, az eljárási törvényben előírtaknak annyiban nem tett eleget, hogy a Be. 321. § (4) bekezdésében írt kötelezettségét elmulasztva nem hívta fel az érdekelteket a vádtól eltérés lehetőségére, és arra, hogy a védelem felkészülése érdekében kérhetik az tárgyalás elnapolását. Megállapítható ugyanis, hogy a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség II.r.vádlottat hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével vádolta, az elsőfokú bíróság azonban hivatali visszaélés büntetében mondta ki bűnösnek. Ez az eljárási szabálysértés azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem jelentett olyan, a Be. 375. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amely lényeges kihatással lett volna az eljárás lefolytatására, ezért nem vezethetett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Az elsőfokú bíróság egyebeken betartotta az eljárási szabályokat, helyesen járt el, amikor a III.r. vádlott korábbi, próbára bocsátással érintett ügyét a Be. 265.§ (2) bekezdése alapján az előtte folyamatban lévő ügghöz egyesítette, majd a határozat hatályon kívül helyezése után e cselekmény miatt is büntetést szabott ki vele szemben.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat számba vette, ellenőrizte a vádlottak védekezését, mely szerint nem követték el a terhükre rótt bűncselekményt. Az elsőfokú büntető tanács a vádlottak tagadásával szemben sértett vallomását fogadta el, amit az egyéb rendelkezésére álló bizonyítékok, köztük az eljárási orvosszakértők véleménye is alátámasztott. Ítéletében megindokolta, hogy miért vetette el II.r. vádlott védekezését alátámasztó tanúk vallomásait. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésekor logikai hibát nem vétett, tényből további tényre nem következtetett helytelenül, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványt a másodfokú bíróság nem találta alaposnak. A vádlottak és védők fellebbezései lényegében az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét

támadták, ami a Be. 351.§ (1) és Be. 352.§ (3) bekezdései alapján eredményre nem vezethetett.

A felmentés érdekében bejelentett fellebbezések ugyancsak nem alaposak.

A másodfokú bíróság a vádlottak büntetőjogi felelősségének megítélésakor a Btk. 2. §-ára figyelemmel az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, mivel a 2013. július 01-én hatályba lépett Btk. nem teszi lehetővé cselekményeik kedvezőbb elbírálását.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményeiket is. A másodfokú bíróság egyetértett az ítélet 23. oldalán kifejtettekkel, az ott felhívott bírói gyakorlattal, mely szerint II.r. vádlott cselekményével nem a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét, hanem a Btk. 225. §-ában írt társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntettét, és a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, társtettesként elkövetett testi sértés vétségét valósította meg. Az az ítéletben rögzített tényállás szerint II.r. vádlott eljárása a jogszerű eljárás látszatát is kerülte, ezért cselekménye helyesen hivatali visszaélésnek minősül, mivel hivatalos személyként eljárva célja a sértettnek jogtalan hátrány okozása volt. Cselekményét az 1978. évi IV. törvény 137. § 1. pont I. pontja alapján valósította meg hivatalos személyként. Ismeretlen társával szándékegységben nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott a sértettnek, ezért a hivatali bűncselekmény mellett a testi épség elleni bűncselekményt is társtettesként követte el. E bűncselekmény megállapításakor, amikor ismeretlenül maradt társával szándékegységben bántalmazta a sértettet, nincs jelentősége annak, hogy ő konkrétan melyik sérülést okozta a sértettnek. A társtettesi alakzat megállapítása miatt - figyelemmel a bírói gyakorlatra - nincs relevanciája e kérdésnek, a társtettes a sértettnek okozott valamennyi sérülés miatt felelősséggel tartozik. A III.r. vádlott magatartása indította II.r. vádlott cselekménye elkövetésére, ezért az elsőfokú bíróság helyesen róta terhére a hivatali és testi épség elleni bűncselekmények felbujtói alakzatát. Az elsőfokú ítélet indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett.

Az előzőekre figyelemmel a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak, miként nem értett egyet a vádlottak bűnösségének enyhítésére irányuló indítványukkal sem.

Az elsőfokú bíróság inkább enyhe, mint eltúlzott jogkövetkezményt alkalmazott II. és III.r. vádlottal szemben. Az elsőfokú bíróság II.r. vádlottat felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte és a rendőri szolgálatban megtarthatónak találta, ezért előzetesen mentesítette, és még rendfokozatot érintő katonai büntetést sem alkalmazott vele szemben. III.r. vádlottnál pénzbüntetés kiszabásával elérhetőnek találta a büntetési célokat, amellet is, hogy vele szemben a korábbi próbára bocsátást meg kellett szüntetni és tartás elmulasztásának vétsége miatt is halmazati büntetést kellett kiszabni. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányok inkább enyhének mint súlyosnak tekinthetők, amelyek

enyhítését a másodfokú bíróság nem tartotta lehetségesnek. A büntetések súlyosítása azonban a Be. 354.§-ában írt súlyosítási tilalom szabályába ütközött volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet II. és III.r. vádlottak tekintetében helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 371. § (1) (3) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. szeptember 13.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
szavazó bíró

A Budapest Környéki Törvényszék ítélete II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában jogerős.

Budapest, 2013. szeptember 13.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: